

MARTA FORTELLER

Tida etter at mannen min, Richard, døde, har vært tung. Jeg var ikke forberedt i det hele tatt. Han døde så plutselig. Men nå ser jeg lysere på tilværelsen. Jeg hadde bare vært enke noen få uker da svigerdatteren min, Wenche, fikk ideen om at jeg kunne flytte til dem. Jeg protesterte, men hun sa at hun hadde tenkt gjennom alle detaljene. Jeg kunne selge huset mitt i Trysil, så skulle hun og Morten bygge på huset sitt her i Stange. Det skulle være en liten lettstelt leilighet, der jeg kunne leve mitt eget liv. Hun mente det ble for mye for meg å stille det store huset og hagen alene. "Vi kan lage avtaler", sa Wenche, "så kan vi være til gjensidig nytte og glede for hverandre. Ungene kan komme og besøke deg når det passer for deg, og det kan vi andre også."

Jeg kan hjelpe dem med barnepass og litt husarbeid, og de kan passe på leiligheten og mate katten når jeg er borte. Morten kan dessuten hjelpe meg med tunge løft og praktiske gjøremål som jeg ikke klarer selv.

"Vi trenger ikke renne ned dørene hos hverandre selv om vi bor i samme hus," sa Wenche. Og slik ble det. Jeg solgte huset, og Morten og Wenche bygde på huset sitt. Nå bor vi på samme sted og har et fint generasjonsfelleskap. Jeg har fått en del penger til overs etter hussalget, og dem vil jeg bruke til reiser. Det er mange steder jeg har lyst til å se. Mannen min var ikke så glad i å reise. For ham var det nok med turer i skog og mark.